



DA LIVET VAR GODT Å LEVE!

SØLVBRYLLUPSSANG

til mamma og pappa
19. august 1948.

Vi tenker gjennom de to – ti - fem
og gamle minner da dukker frem
i tidens løp er det blitt en krans
som over hverdagen kaster glans
i livets skole er så mangt å lære
og kunsten den er alltid lett å bære,
i kveld vi samles en flokk til fest
og deler livsgoder vert og gjest.

Da mamma skolte i Trøndelagen,
og pappa dyrket samvirkesaken,
til Hitra la han sin reiserute
en lærerinne han traff der ute,
med ungdoms-id han styrket kooperative,
og snart begynte ryktene å svive.
”Med tiden blir de nok ett de to”,
sa folk og pratet, iblant de lo.

Det sto et bryllup på gården Strand,
Men Fosenbåten gikk langsmed land,
den sekretæren han hoppet av
til bryllupsfesten han seg begav.
Da hele stasen så vel var over
med lærerinna han seg forlover.
Den gang var pappa en spretten kar,
en stor sjarmør sier folk han var.

Et år deretter han reiste nord
tok over garden til far og mor,
men trofast var hun den trønderpike
sin nordlandsgutt ville hun ei svike.
Han brev med bilder og skisser sendte
som varmet hugen og lengsler tendte,
de derfor begge var vel tilfreds
da hun ble ansatt i Skøelv krets.

Så mange minner nu drar forbi
men rik og rar er den ungdomstid,
og pappas hjerte er av det slaget
som rommer mye og er slikt laget
at når det brenner seg selv han glemmer
han kun det kjæreste i hjertet gjemmer,
men godt det er når han går for varm
kan mamma bremse og slå alarm.

Men tiden flyr jo så alt for fort
det jeg får sagt blir nu ikke stort.
Vel gifte reiste den lærerinne
igjen på skole for kunnskap vinne
så rikt og vekslende ble hele livet
å ta det rolig er ei alle givet,
men mamma synes det er interessant
skjønt sliten blir hun engang iblant.

I skolestua hun koser seg
blant små og store, blir ikke lei
men lell hun elsker sitt husmoryrke
ved hjemmets arne hun henter styrke,
de tusen småting og de store plikter
har alltid krav på at hun ikke svikter,
i livets skole har mamma lært
å stri for alt som hun hadde kjært.

I all vår lykke det var et skår
at Målfrid gikk bort, du for et sår,
men tiden leger og dekker over
vi oss må bøye for livets lover,
med visdom styres de fra rettferdstrone
jeg synes tydelig en engletone
har fulgt oss helt frem til denne fest
vi ane kan en usynlig gjest.

Så ofte hjertet er overfylt
av alt jeg fikk som var uforskyldt.
Det sies ”en svale gjør ingen sommer”,
men ingen kjenner den tid som kommer,
for kjærlig omsorg og gode pakker
samt brev og penger nu jeg takker, takker.
Det stemmer godt hva jeg titt har lest
tross øst og vest, er dog hjemme best.

Til slutt vi ønsker hver enkelt gjest
et varmt velkommen til denne fest!
Må Guds velsigning til kveldens ende
en glød i hjerter og sinn få tende,
så hjemmets pulsslag og bryllupsgleden
oss løfter høyt over travelheten,
og når vi hilser den nye dag
vi våkner glad etter dette lag.

Sølvbryllupssang
forfattet av Ingegerd Seljestad til foreldrene Jens Harder Friis Seljestad og Johanna Sættem,
Sandvik ved Finnsnes.